

РЕШЕНИЕ

№ 6478

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 27.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1562** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава 19 от Закона за устройство на територията и чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Н. Г. К. срещу Заповед № РА 30-543 / 10.12.2020г на Главен архитект на Столична община с която на осн. чл.225а ал.1 във връзка с чл.225 ал.2 т.2 от ЗУТ и чл.223, ал.1 т.8 от ЗУТ е наредено на жалбоподателя да премахне незаконен строеж “Масивна сграда“, находящ се в ПИ с идентификатори 68134.8400.945, 68134.8400.795, 68134.8400.13 по КККР,одобрена със Заповед РД 18-61/ 27.09.2010г на ИД на АГКК.

Жалбоподателят моли за прогласяване нищожността на оспорената заповед, при условията на евентуалност – за отмяната ѝ като незаконосъобразна. Неправилно било прието, че се касае за строеж, тъй като процесната постройка представлява преместваем обект по см. на пар. 5 т.80 от ДР на ЗУТ. Сочи, че заповедта е издадена при липса на правна квалификация, тъй като административният орган е посочил единствено, че строежът е от пета категория по см. на чл.137, ал.1, т.5 ЗУТ, но не е конкретизирал в коя от изброените в тази разпоредби хипотези попада. Липсата на яснота относно приложимата правна квалификация до голяма степен ограничавала правото му на защита. Налице били допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като длъжностните лица не уведомили заинтересованите лица за датата и часа на проверката, не установили кой е собственик на строежа, кой е бил строител и кой е бил консултант. Адресатът на акта не бил индивидуализиран с ЕГН. В съставения констативен акт в отсъствие на

жалбоподателя, не били посочени доказателства за обективирани в него констатации. От посоченото в констативния акт не можело да се установи какво е установено, кой е извършителя на незаконния строеж, за който е образувано производството. Не било съобразено и че строежът е извършен от бащата на жалбоподателя – Г. Н. К. преди 1986г., тоест оспорва констатациите на органа относно времето на извършване на строежа. Не било съобразено, че земята, в която се намира обекта, предмет на проверката, е собственост на трето лице- Н. М. Й., с когото родителите на оспорващия били много добри приятели и на когото помагали да отглежда животни върху бащините му имоти. Цитираните в заповедта мероприятия били отменени по силата на закона и противоречали на нормативен акт от по-висока степен. Счита, че с процесната заповед се нарушава принципа за пропорционалност, регламентиран в чл.6 АПК. Претендира разности.

Ответникът- Главен архитект на Столична община в придружителното писмо и в с.з. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Безспорно било установено липсата на строителни книжа. Счита, че строежът не е търпим съгласно § 16, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ и § 127 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СП редовна призована не изпраща представител и не взема становище.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

При извършена проверка от длъжностни лица при отдел „ИИЕБ и КС“ към СО, район К. с констативен акт № 7-2020/ 1.10.2020г (л.36 и сл.) съставен по реда на 225а, ал.2 ЗУТ е установен незаконен строеж “Масивна сграда“, находящ се в ПИ с идентификатори 68134.8400.945, 68134.8400.795, 68134.8400.13 по КККР,одобрена със Заповед РД 18-61/ 27.09.2010г на ИД на АГКК. Констатирано е, че строежът е изграден без одобрени строителни книжа и без разрешение за строеж, същият е 5 категория съгласно чл.137, ал.1, т.5 от ЗУТ. Констатирано е , че не е търпим по см. § 16, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ и § 127 ПЗР на ЗИД на ЗУТ.

Видно от протокол от 9.11.2020 г., възражения срещу констативния акт не са постъпили.

Въз основа на съставения констативен акт е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № РА 30-543 / 10.12.2020г на Главен архитект на Столична община с която на осн. чл.225а ал.1 във връзка с чл.225 ал.2 т.2 от ЗУТ и чл.223, ал.1 т.8 от ЗУТ е наредено на жалбоподателя да премахне незаконен строеж “Масивна сграда“, находящ се в ПИ с идентификатори 68134.8400.945, 68134.8400.795, 68134.8400.13 по КККР,одобрена със Заповед РД 18-61/ 27.09.2010г на ИД на АГКК.

По делото е прието заключение по СТЕ, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено и ще коментира по-долу при излагане на правните изводи.

От разпитания пред настоящата съдебна инстанция свидетел П. Д. П., чиито показания съдът не намира причина да не цени, тъй като същите се основават на лични възприятия, непосредствени впечатления, непротиворечиви са, базират се на наблюдения за осъществени в правната действителност факти от процесния период /свидетелят заявява, че познава бащата на жалбоподателя с когото били близки приятели, познава и жалбоподателя от дете, живее в същия квартал Ч./ , поради което и пряко и непосредствено е наблюдавал всички етапи на строителството и

помагал за изграждането/ и от друга страна като на възможната му заинтересованост се противопоставя наказателната отговорност при лъжесвидетелстване, с която е запознат се установява, че сградата е изградена „По Т. Ж. време“, тоест преди 1989г. Показанията на св. П. напълно разколебават удостовереното в представените декларации относно времето на извършване на строежа/л.48 и сл. от делото/. Същите са дадени от лица, които нямат пряко и непосредствено наблюдение от строителството, нито пък са участвали в него.

При горната фактическа обстановка, установена въз основа на всички събрани по делото доказателства, съдът прави следните правни изводи:

Съдът, в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи следното:

По силата на чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл. 225, ал. 2, или на части от тях. Кои строежи са незаконни е определено в ал. 2 на чл.225 от ЗУТ. Съгласно т. 2, послужила като правно основание за издаване на оспорената заповед, незаконни са строежите, които са извършени без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж.

Заповедта се издава въз основа на констативен акт, съставен от служителите по чл.223 ал.2 от ЗУТ .

Заповедта е издадена от компетентен орган- Главен архитект на Столична община. Компетентността на органа произтича от разпоредбата на чл.225а, ал.1 от ЗУТ /Нов-ДВ, бр.82/2012 г., в сила от 26.11.2012 г./ и Заповеди № СОА17 РД09-622 от 19.06.2017 г. и № СОА 19 - РД09-934/ 1.07.2019г (т.1.47), с която кметът на Столична община е делегирал правомощието си за издаване на заповеди за премахване незаконни строежи по см. чл.225, ал.2 от ЗУТ на главния архитект на СО. Тоест, оспорената заповед е издадена при наличието на надлежно предоставяне на функции по ЗУТ.

Оспорената заповед е издадена в законоустановена писмена форма, посочен е издателят на заповедта, адресат, строежа по отношение на който е наредено премахване, индивидуализиран е имота, в който е извършено строителството. При издаването ѝ са спазени специалните административно-производствени правила по ЗУТ. Заповедта е издадена съобразно разпоредбата на чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ въз основа на констативен акт. Компетентни съгласно чл. 225а, ал. 2 връзка с чл.223 ал.2 от ЗУТ са и лицата, издали констативния акт. Жалбоподателят не се е възползвал от възможността да подаде писмено възражение съгласно чл.225а ал.2 от ЗУТ.

От описаната по-горе подробно фактическа обстановка, свързана с издаването на заповедта е видно, че административният орган е спазил специфичната, предвидена в чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ процедурата по констатиране на незаконно строителство. Относно доводите в жалбата, следва да се отбележи, че липсва изискване проверката да бъде извършена в присъствието на нарушителя, строежът поради естеството и местоположението си може да бъде огледан без да се изисква осигуряване на достъп, поради което и не е налице нарушение на производствените правила, което да бъде определено като съществено. Също така за нуждите на настоящото административно производство не се дължи установяване на собственика на строежа, строителя и консултанта. Трайна и непротиворечива е съдебната практика по въпроса, че производството по чл.225 и чл.225а ЗУТ се развива между административния орган и

извършителя на незаконния строеж, по арг. от разпоредбата на чл.225, ал.6 и чл.225а, ал.5 ЗУТ. Принципно, собственик на имота, в който е изпълнен незаконен строеж може да бъде адресат на заповед за премахването му, но само при неизвестен извършител. На премахване подлежи всеки незаконен и нетърпим строеж, независимо дали са известни собственикът или извършителят му. Приоритетно значение е придадено на извършителя, тъй като той е субект, черпещ права от собствено неправомерно поведение. Административното производство по премахване на незаконен строеж се развива единствено между извършителя на строежа и административния орган. Собственикът на имота, ако е лице, различно от извършителя на строителството, не е и не може да бъде адресат на такава заповед, дори и в частта, с която е разпоредено да извърши доброволно изпълнение по разпореденото премахване, както и не може да бъде ангажиран и за разносните по изпълнението, тъй като е изключен от посочените в разпоредбата на чл. 225а, ал. 6, във вр. с ал. 5 от ЗУТ лица. В производството по премахване на незаконен строеж по чл. 225а, ал. 1 ЗУТ задължението за премахване може да бъде възложено на собственика на терена, на носителя на ограничено вещно право или на извършителя на строежа. В случая адресат на заповедта е жалбоподателят в качеството му на наследник на извършителя на строежа. Констативният акт е връчен на жалбоподателя, като не се е възползвал от възможността да подаде писмено възражение по см чл.225а ал.2 от ЗУТ. Противно на доводите на жалбоподателя, не е налице нарушаване правото на защита на адресата на акта. Жалбоподателят е подал своевременно и пред надлежния орган жалбата си против издадената заповед. Пред съда е могъл да ангажира доказателства за защита на интересите си. Всички доказателства и възражения, които жалбоподателят е могъл да представи и изложи пред административния орган, е могъл да представи и изложи и пред съда, без по този начин да бъде злепоставен интереса му (в този смисъл Решение № 6537 от 18.05.2010 г. на ВАС, II отд. по адм. д. № 1466/2010 г.).

На следващо място, действително в оспорената заповед адресата на акта е посочен с три имена и адрес, без посочване на ЕГН. Това обаче, не може да обуслови отмяна на заповедта на това основание, тъй като индивидуализиращи белези на едно лице са неговите три имена, неговия адрес, както и ЕГН. Доколкото в заповедта са посочени два от индивидуализиращите му белега, а и жалбоподателят се е разпознал като адресат на акта, следва да се приеме, че адресата на акта е посочен и няма основание за отмяната на заповедта само на това основание.

Не са налице основания за обявяване на нищожност на процесната заповед, тъй като с оглед изложеното по-горе същата е издадена от компетентен орган, в предписаната за това писмена форма. Не е налице превратно упражняване на власт, защото процесната заповед е допустима от закона, който предвижда ред за издаването ѝ. При издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед. Поради изложеното, законосъобразността на оспорения акт, ще следва да се преценява съобразно съответствието му с материалния закон.

Обжалваната заповед е мотивирана, съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ между които е налице тъждественост. Неоснователно намира съдът възражението на оспорващия за законосъобразност на оспорената

заповед поради липса на правна квалификация, досежно непосочването на конкретната хипотеза по чл.137, ал.1, т.5 ЗУТ, в която попада процесният строеж. Тази квалификация не влияе върху преценката на административния орган, тъй като фактическото основание за издаване на акта е липсата на одобрени инвестиционни проекти и липсата на строителни книжа, а такива безспорно са необходими, с оглед изложеното по-горе. Непосочването на конкретната хипотеза от чл.137, ал.1, т.5 ЗУТ, под която е подведен строежа, не ограничава правото на защита на жалбоподателя – той не оспорва, че процесната постройка попада в друга категория, а и същата не може да бъде определена като строеж от шеста категория – такива според чл.137, ал.1, т.6 ЗУТ са строежите по чл.54, ал.1 и 4 и чл.147 ЗУТ. С оглед дефиницията по чл.20, ал.1 и ал.3 ЗУТ вр. чл.41 и сл. ЗУТ, процесният строеж следва да бъде определен като допълващо застрояване. Тоест, и да не е посочено изрично в коя от хипотезите по б.„а“ – „ж“ попада процесният строеж, то безспорно е в приложното поле на хипотезата по б.„в“ - строежи от допълващото застрояване, извън тези по шеста категория. Предвид описаните в констативния акт размери на постройката /л. 37/ и констатирани от вещото лице /л. 103/, то се изключва определянето ѝ като строеж шеста категория, както и обуславя необходимост от изготвянето на инвестиционен проект за разрешаването ѝ.

С оглед отразените характеристики на строежа и описанието му в констативния акт представляващ официален писмен документ, съставен в изискуемата от закона форма от длъжностни лица в рамките на тяхната компетентност, ползващ се с обвързваща доказателствена сила и предвид заключението на вещото лице съдът прави извод, че се касае за строеж от V категория, допълващо застрояване по см. на чл. 137 ал.1 т.5, б. „в“ от ЗУТ. За сградата важи разрешителния режим по ЗУТ, а премахването е по реда на чл. 225а от ЗУТ, когато е незаконен по смисъла на чл. 225, ал. 2 от ЗУТ.

Във връзка с горното, и наведените в жалбата доводи, че не е приложен правилно материалния закон, тъй като процесният обект не може да бъде квалифициран като строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, а е преместваем обект по § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ съдът намира следното: Въпросът дали един обект е строеж или не е правен, а не от компетентността на техническата експертиза. Последната може да определи техническата характеристика на обекта, но съдът е този, който следва да направи правния извод за наличието или не на строеж съгласно законовото определение за това. В случая от приетата СТЕ се установява, че процесният обект – сграда по начина на изпълнение, описан в констативния акт и в заповедта, потвърден и от заключението на СТЕ, представлява постройка, изпълнена със стоманобетонена носеща конструкция с носещи фундаменти, колони, греди и междуетажни плочи, стените са изпълнени от зид с блокове „Итонг“, изпълнено е стълбище към горното ниво от стоманобетон, обектът е изпълнен от стоманобетонена носеща конструкция. Постройката е монолитна и няма метални елементи, поради което и не може да се премества в пространството. Повърхностният слой на земята е отнет, за да се изпълнят стоманобетоновите фундаменти. При техническите установявания от вещото лице, съдът прави извод, че постройката не може да бъде отделена от мястото ѝ и монтирана на ново място,

като цяло. Фактическото ѝ изпълнение, прави невъзможно последващ демонтаж без да се засегне целостта на обекта. Демонтажът е ред, обратен на монтажа и следва да се извърши без разглобяване, което в случая е невъзможно, предвид установеното по делото, че обектът е монолитно изпълнен. В § 5, т. 38 ДР ЗУТ не са изброени изчерпателно обектите, които представляват строеж, а най-общо те са определени в три групи: сгради, постройки и съоръжения. Процесният обект попада в обектите, определени от закона като строежи. Процесният обект не може да бъде преместен със запазване на физическата му цялост. Конструкцията на постройката не е въведена от законодателя като елемент, който я определя като строеж или не. Сглобяемата конструкция не прави строежа преместваем обект по чл. 56, ал. 1 ЗУТ. С такава конструкция могат да бъдат и други видове строежи, които не са с предназначението на обекти по чл. 56, ал. 1 ЗУТ, например къщи, гаражи, постройки на допълващото застрояване и др. За да е налице обект по чл. 56, ал. 1 ЗУТ той следва да отговаря по вид и предназначение на примерно изброените в закона - павилиони, маси, кабинни, зарядни колонки за електрически превозни средства или други елементи на градското обзавеждане за търговски или други обслужващи дейности. Това са леки съоръжения, които могат да бъдат преместени, запазвайки физическата си цялост. За процесния строеж това условие не е налице. Построеното в настоящият казус предвид монолитното изпълнение не може да се премести като цяло на друго място. Константна е съдебната практика на ВАС по приложението на чл. 56, ал. 1 ЗУТ и посочената разпоредба на § 5, т. 80 ДР ЗУТ, че за да е налице преместваем обект, който да отговаря на посоченото условие, е необходимо обекта да може да бъде отделен от повърхността и да бъде преместен в пространството като цяло, тъй като само тогава няма да изгуби своята индивидуализация. /Виж Р № 15462 ОТ 15.12.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 3713/2017 Г., II ОТД. НА ВАС, Р № 3272 ОТ 07.03.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 835/2013 Г., II ОТД. НА ВАС, Р № 2850 ОТ 04.03.2010 Г. ПО АДМ. Д. № 15162/2009 Г., II ОТД. НА ВАС, Р № 14244 ОТ 03.11.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 9551/2011 Г., II ОТД. НА ВАС, Р № 5518 ОТ 28.04.2010 Г. ПО АДМ. Д. № 214/2010 Г., II ОТД. НА ВАС и др. /

При тази фактически установявания съдът прави извод, че изградената сграда, монолитно изпълнена представлява строеж по см. на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ от пета категория по см. на чл. 137 ал.1 т.5 б „в“ от ЗУТ. Процесната постройка се включва в обхвата на тази разпоредба.

Между страните не се спори по фактите, а и от доказателствата безспорно се установява, че няма одобрени строителни книжа и издадено разрешение за строеж за процесната постройка. Строежът не попада в обхвата на чл. 147 и чл. 151 ЗУТ, за които се издава разрешение за строеж, без одобряване на инвестиционни проекти, или пък не се изисква издаване на разрешение за строеж. За строежа е необходимо одобряването на инвестиционни проекти и издаване на разрешение за строеж, като същият е изпълнен без такива. По делото не се представиха документи, свързани с изграждането на сградата, от

които да се направи извод за наличие на инвестиционни проекти или разрешение за строеж. Т.е., следва извода, че процесната сграда е изпълнена без необходимите за това строителни книжа, поради което е незаконна.

Разпоредбата на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ предвижда, че строеж или част от него е незаконен, когато се извършва без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж. Липсата на разрешение за строеж и одобрен инвестиционен проект, е достатъчен факт за квалифициране на строежа като незаконен. Разпоредбата на чл. 148, ал. 1 от ЗУТ императивно установява, че строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон, като в следващите си разпоредби регламентира реда, по който това става.

Както се посочи, между страните не се спори по фактите, че няма одобрен инвестиционен проект и разрешение за строеж в нарушение на чл.148 ал.1 и чл.137, ал.3 от ЗУТ, като спорния момент е очертан от характера на обекта. Предвид обаче, направените изводи, че видът и характеристиката на обекта, изпълнените строително-монтажни работи, закрепването му към терена, предназначението и начина му на ползване го определят като строеж по смисъла на § 5, т. 38 ДР ЗУТ, то обективния факт на липса на изискуемите строителни книжа/ инвестиционен проект-заверен и разрешение за строеж/ е достатъчно основание за законосъобразност на процесната заповед, тъй като е издадена на основание чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ. След като се касае за строеж , то липсата на разрешение за строеж и одобрен инвестиционен проект безспорно го правят незаконен и подлежащ на премахване.

Премахването би могло да бъде осуетено ако строежа е търпим. Както се посочи по-горе, съдът дава вяра на свидетелските показания и приема, че строежът е изграден в периода преди 1989г. При това установяване, приложимата правна норма за търпимост на строежа е § 16, ал.1 и ал.2 от ПЗР на ЗУТ, тоест спорът е очертан от разрешаването на въпроса, дали строежът е търпим по см. на § 16, ал.1 и ал.2 ПЗР на ЗУТ. Обективния факт на липса на изискуемите строителни книжа е достатъчно основание да се приеме, че е налице незаконен строеж по см. на чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ. Спорният въпрос е налице ли са условията за запазване на строежа като търпим и приложима ли е разпоредбата на чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ за премахването му, тоест спорът касае приложението на § 16 от ПР на ЗУТ.

Единствената законово регламентирана възможност за съществуването на незаконен строеж, без същия да бъде санкциониран, е да отговаря на изискванията за търпимост, въведени в разпоредбата на § 16 ал.1 и ал.2 ПЗР на ЗУТ,

При тези установявания относно времевия обхват на изграждане на строежа следва да се прецени налице ли са другите, освен изграждането му преди 1989г, предпоставки уредени в разпоредбата на § 16, ал. 1 и ал.2 от ПЗР на ЗУТ, а именно – да е бил допустим по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването му или съгласно този закон, и ако е деклариран от собственика пред

одобряващите органи до 31 декември 1998 г. Посочените условия следва да са налице кумулативно.

Обстоятелството, че постройката попада, изградена е в чужд имот /без значение дали е предмет на Решение № 4336 от 28.02.2007г на ОСЗГ или в имоти собственост на Столична община, или на трето лице / и е без учредено право на строеж, няма как да бъде допустима по действащите към момента на извършването правила и норми / арг. от чл.225, ал.1, т.1 ППЗТСУ /отм./, в редакцията му към ДВ, бр.48/1985г., /и или към сега действащите такива. Не са ангажирани доказателства, че строежът е бил допустим по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването му *или* съгласно този закон.

Не се установи и следващото условие - строежът да е деклариран пред одобряващите органи до 31 декември 1998 г. Данни за деклариране на процесния незаконен строеж няма по делото и в административната преписка, не са наведени доводи и доказателства в тази насока от оспорващата страна. Ето защо, строежът, предмет на оспорената заповед не отговаря на предпоставките за приложение на § 16, ал.1 и ал.2 от ПР на ЗУТ. В конкретният случай, с оглед периода на изграждане преди 1989г. безспорно е, че строежът е изграден в период в приложното поле на § 16 ал.1 и ал.2 от ПЗР на ЗУТ, но не са налице другите визирани посочени по-горе предпоставки, вкл. и не е деклариран пред одобряващите органи до 31 декември 1998г, поради което не е приложима и хипотезата на § 16, ал. 1 и ал.2 от ПЗР на ЗУТ. Следователно процесният незаконен строеж не може да се ползва от режима на търпимост по ЗУТ.

Търпимостта притежава правоизключващо премахването действие, поради което в тежест на адресата на заповедта, който е заинтересован от отмяната на заповедта е доказването ѝ. С оглед събраните по делото доказателства търпимост не се доказва.

Предмет на обжалваната заповед, безспорно е незаконен строеж и като не е е търпим по смисъла на закона, подлежи на премахване. При извършената в изпълнение на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК служебна проверка за законосъобразност, съдът не констатира основания за отмяна или обявяване на нищожност на атакувания акт. От всичко изложено до тук, съдът обосновава правния си извод за законосъобразност на процесната заповед, като постановена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената административна процедура, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

По тези съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК жалбата следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски. На ответната страна се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100лв., определен

съгласно чл. 143 ал.3 АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

С оглед гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Н. Г. К. срещу Заповед № РА 30-543 / 10.12.2020г на Главен архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Н. Г. К. да заплати на Столична община сумата от 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: